75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 83. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го ТРАВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 3, 1968 No. 83. VOL. LXXV.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ПОПРОЩАЛА НАВІКИ СЛ. П. ІВАНА КОКОЛЬСЬКОГО ЗВОРУШЛИВИМИ ПОХОРОННИМИ ОБРЯДАМИ У ВУНСАКЕТІ І БАВНД БРУКУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — В середу, 1-го травня, тут на Українському Православному Цвинтарі відбувся зворушливий похоронний обряд, в якому Українська Громада навіки попрощала сл. п. Івана Кокольського, головного касира Українського Народного Союзу та видатного суспільно-громадського діяча, який помер в суботу, 27-го квітня 1968 р. на 58-му році життя від атаки серця. В похоронах взяв участь — в неприявності Архиєпископа Укр. Православної Церкви в ЗСА Владики Мстислава, який виїхав до Тегерану на міжнародну конвенцію Людських Прав — Владика цієї Церкви Преосв. Олександер з Шикаґа, 12 священиків та біля 250 осіб, переважно репрезентантів українських установ та співпрацівників з Українського Народного Союзу.

У Вунсакет, в родинному місті Покійного

Похоронні обряди почались попереднього дня, у вівторок 30-го квітня, відправою парастасу і панахиди в похоронному заведенні Діпрадо у Вунсакет, Ровд Айленд, у родинному місті Покійного, куди перевезено його тлінні останки з Джерзі Ситі, де він помер. Парастас і панахиду відправив настоятель правосл. церкви св. Михаїла, до якої Покійний належав, о. Віталій Коваленко, також особистий друг Покійного, з яким він ще кілька днів тому, під час відвідин Івана Кокольського у Вунсакет, нараджувався про створення місцевого Відділу УККА та інші громадські справи. На ці відправи приїхали з Джерзі Сиџі, Шикаґо і Торонта всі члени Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу: головний предсідник Йосип Лисогір з дружиною, заступник головного предсідника інж. Степан Куропась з Шикаґа, пані Марія Душник з Ню Йорку, Богдан Зорич з Торонта, Володимир Сохан з дружиною та головний секретар д-р Ярослав Падох, як також ред. А. Драган. З Бостону приїхала головна радна адв. Анна Чопик, як також багато союзовців з околиці.

Родина Покійного та чи не вся місцева українська громада прийшла до похоронного заведення у вечірніх годинах, щоб прощати свого передового громадянина в останню дорогу. Великий вінок рож від Дружини вкривав відкриту домовину Покійного, квіти від дітей та рідних і численні вінки від установ і осіб свідчили про любов і пошану, якими Покійний втішався серед свого народу.

Похоронне: Христос Воскрес!

З уваги на великодній час, о. Віталій став до відправи в світлих ризах та започаткував сумний обряд співом найбільш радісної для живих і мертвих пісні: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав і тим, що в гробах, життя дарував! Зміст пісні, милозвучний голос і спів о. Віталія та вся обстановка робили могутнє враження. Співав хор місцевої української православної парафії під проводом п. Петра Тепера. До цього хору Покійний довгі роки сам належав. А після відправи Покійного прощав від Громади і парафії, згадуючи про непереверщені заслуги Покійного для них, о. Віталій Коваленко. На закінчення із нескриваним жалем та зворушенням попрощав Покійного від Українського Народного Союзу, його проводу і членства, головний предсідник Йосип Лисогір.

(Текст прощальної промови п. Й. Лисогора надрукований побіч).

В останню дорогу

В середу, 1-го травня перед полуднем, знову зібралася вунсакетська українська громада, щоб віддати останню прислугу та виправити в останню дорогу сл. п. Івана Кокольського. Після короткої відправи в похоронному заведенні, тлінні останки Покійного в домовині перенесли його друзі до недалечкої церкви св. Михаїла де продовжувались відправи. Як і попереднього дня, парастас і панахиду, так і тепер відправляв о. Віталій Коваленко та співав хор. І знову великоднє: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав і тим, що в гробах, життя дарував" злагіднювало безмежний біль і смуток по цій великій втраті. А після відправ закриту домовину винесено та приміщено на похоронному автомобілі, що мав відвезти Покійного на місце вічного спочинку в Українському Пантеоні в Бавнд Бруку. А всі учасники відправ, разом з отцем Віталієм, перейшли до церковної залі, в якій сестрицтво приготовили прощальну перекуску. І знову надійне „Христос Воскрес!", знову теплі слова пошани для Покійного та потіхи і розради для Родини, що їх виголосив о. Віталій. А від імені УНСоюзу та його членства в Канаді прощав Покійного та потішав Родину змістовним, поетичним словом заступник головного предсідника Богдан Зорич. Ще короткі промови представників місцевої громади Вол. Кіндефорського та Петра Тепера, короткі

(Закінчення на стор. 3-ій)

СЛ. П. ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ

НА ПРОЩАННЯ СЛ. П. ІВАНА КОКОЛЬСЬКОГО

Прощальне слово головного предсідника УНС Йосипа Лисогора на панахиді у Вунсакет 30-го квітня 1968

Це одна з найсумніших хвилин мого особистого й організаційного життя. Завжди трудно прощати на віки приятеля. Але невимовно боляче розлучатись з приятелем і товаришем, головним урядовцем, улюбленим колеґою від багатьох років.

Івана Кокольського вже немає між нами. Його відсутність важко відчують усі, що його знали. В нашому Українському Народному Союзі пам'ять про нього збережеться назавжди. Понад 22 роки він служив у ньому як член Головного Уряду — насамперед як головний радний, опісля як головний контролер і вкінці, впродовж останніх двох років, як головний касир.

Ми всі зберігатимемо пам'ять про Івана, як про того, що був всеціло відданий обов'язкові і відповідальності. Він був ідеальним фратерналістом; завжди готовий допомогти; завжди готовий служити в будь-якому характері для добра своєї громади, свого Союзу, свого братства, своїх приятелів.

Він був приязною, приємною і ввічливою людиною; чемний і теплий з достойністю, що мала своє коріння в глибокому респекті до людей. Івана подивляли і любили члени УНСоюзу, як і всі, з ким він зустрічався. Він мав багато щирих друзів між братськими організаціями в цій країні. Він був віце-президентом Братського Конґресу Ню Джерзі та мав стати його президентом.

Ми гордились Іваном. Ми безмірно йому довір'яли. Ми були свідомі, що він ніколи не залишив би організації напризволяще. Ми мали віру в нього.

Іван був спокійний і уважливий, але ніколи не був м'який. Він резолютно спротивлявся порушенням правильної поведінки та чесної гри. Він не толерував обману й ганьби. Він був глибоко релігійною особою, відданим мужем, батьком, дідусем і братом. Він дбав про кожного і люди йому довіряли. Він був мужчиною в повному розумінні того слова. Ми всі його дуже любили. Ми всі глибоко відчуємо його втрату.

Наш біль по його втраті полегшує свідомість, що ми його знали і з ним працювали впродовж багатьох років. Його життя збагатило наше життя, на добу. Він був справжнім слугою Божим. Нехай З Богом спочиває!

Виставлені до половини маштів американський і український прапори та чорний креп на входових дверях будинку головної канцелярії УНСоюзу і в-ва „Свободи" свідчать про жалобу по смерті головного касира сл.п. Івана Кокольського. З доручення Головного Екзекутивного Комітету ці ознаки жалоби та сама жалоба триватимуть до 17-го травня цього року.

Палатна Комісія схвалює зменшити бюджет і збільшити податки

Вашинґтон. — 1-го травня Палатна Комісія Видатків погодилася на те, щоб вкінці вирішити справу збільшення податків, які започаткував Уряд 9 місяців тому, і яка досі не була навіть предметом нарад. Комісія Видатків схвалила, щоб зменшити федеральний бюджет на новий фінансовий рік на 10 більйонів долярів, не визначаючи докладно, які пункти в бюджеті мали б бути зменшені. Крім того мають зменшити на 8 більйонів дол. ті видатки, які були схвалені минулого року, або давніше, але які досі ще не були здійснені, і навіть в найближчому часі вони не мали б бути видатковані. Крім цього Комісія плянує зменшити на 4 більйони „фактичні" витрати, що залишилися з попередніх років, але витрати на війну у В'єтнамі не сміють бути зменшені. Республіканці, члени Комісії Видатків, не голосували в справі зменшення федеральних видатків, бо вони плянували ще менший бюджет. Але сподіваються, що республіканці підтримають проєкт збільшити податки. Президент просив збільшити теперішні податки на 10 відсотків від висоти податків, а не від зароблених сум. Голова Палатної Комісії Способів і Засобів конгресмен Вілбур Д. Міллс має плян збільшити на суму 10-ох більйонів дол. деякі роди податків, що дало б навіть більше, як 10 більйонів дол.

Індонезія пропонує, щоб ЗСА і Північний В'єтнам переговорювали на її кружляку

Вашинґтон.— З американського боку виявлено, що два тижні тому індонезійський міністер закордонних справ Адам Малік запропонував, щоб перші безпосередні офіційні розмови між ЗСА і Північним В'єтнамом відбулися на індонезійському кружляку „Іріян". ЗСА погодились з уваги на промову президента Джансона з 11 листопада минулого року, в якій він заявив готовість переговорювати на будь-котрому „невтральному кораблі на невтральному морі". Однак дуже сумнівно, чи погодяться на це комуністи з уваги на антикомуністичну політику індонезійського уряду. Під час переслухування заступника державного секретаря Ніколяса деБ. Каценбаха на сенатській Комісії для закордонних справ — голова тієї Комісії Дж. В. Фулбрайт знову дораджував погодитись на запропоноване Північним В'єтнамом місто для переговорів — Варшаву, але признав, що „друга сторона трудна" та що крім запропонованих різних місць є ще багато інших підходячих, як ось, наприклад, Альжир. Однак керівні американські кола схиляються до переконання, що Північний В'єтнам, який збільшив перекидування своїх військ до Південного В'єтнаму, взагалі не зацікавлений замиренням. Тим часом у триденній битві недалеко міста Гуе винищено майже цілком один курінь північно-в'єтнамської армії, при чому згинули 352 ворожі вояки включно з командантом куреня і 95 дістались в полон.

1-ий травень святковано у Москві під антиамериканськими гаслами

Москва. — Цьогорічна традиційна 1-травнева парада у Москві проходила головно під антиамериканськими гаслами. З одинокої промови, що її виголосив маршал Андрей Ґречко, який приймав дефіляду з мавзолею Леніна на Червоній площі, та з численних транспарентів виходило, що З'єднані Стейти Америки є тепер найбільшим злочинцем, імперіялістом і аґресором світу. Маршал Ґречко таврував ЗСА, які — мовляв — „вступили щораз виразніше на шлях аґресії й збройних авантюр" та проводять „ідеологічну підривну акцію проти соціялістичних держав і встрявають у внутрішні справи інших країн". У військові параді, яка завжди становить центр 1-травневого свята у Москві, не показано в цьому році ніякої нової зброї.

Так само у Варшаві головним тоном промови Владислава Ґомулки були атаки проти ЗСА, які ніби повели „очорнюючу" кампанію проти Польщі, закидаючи їй антисемітизм. Ґомулка твердив, що роджені в Америці поляки не мають таких прав і можливостей, як роджені в Польщі жиди, — це його твердження звучало тим диковінніше, що на трибуні дипломатів був амбасадор ЗСА Джан Ґрануські, внук польських імігрантів до Америки. Ґомулка — як і численні транспаренти — знову атакував сіонізм і сіоністів, як злочинців, і Ізраїль, як аґресора, застерігаючись водночас, що це не є антисемітизм. — Іншим духом віяло на 1-травневій параді в комуністичній Празі, що її приймали президент Людвік Свобода й перший секретар компартії Александер Дубчек. Вперше за останніх 20 років між маршуючими були скавти, колишні леґіонери й соколи — в уніформах, що їх заборонено носити за панування чеських сталіністів. Маршувала навіть група новосформованого Клюбу непартійних членів, який старається за залеґалізування його, як опозиції супроти уряду. У дефіляді взяло участь коло 70.000 осіб, але коло 150.000 дальших осіб приглядались з тротуарів та вікон будинків. Назагал панував у Празі радісний і погідний настрій, наслідок політичного відпруження.

Канада й 19 інших держав підтримують в ОН новий атомовий договір

Об'єднані Нації. — Канада зголосила в імені 20-ох держав резолюцію на Ґенеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, яка поручає прийняти міжнародний договір проти поширення атомової зброї, спонзорований ЗСА, СССР і Британією. Канадійський міністер закордонних справ Мічелл Шарп виголосив промову в імені Канади, Голляндії, Данії, Норвеґії, Ісляндії, Ірляндії, Австрії, Фінляндії, Іраку, Сирії, Ірану, Марокка, Болгарії, Польщі, Чехословаччини, Мадярщини й Монголії — отож також 5-ох комуністичних сателітських держав. Зате відмовились підписати його резолюцію Японія, Індія, Бразилія і Арґентина, які напевне в дискусії на Політичній Комісії Ґенеральної Асамблеї критикуватимуть той договір. Мічелл Шарп повторив деякі арґументи, що їх наводили в своїх поручальних промовах американський і совєтські речники, Ґолдберґ і Кузнєцов, що схвалення того договору необхідне, як започаткування дальших розмов про обмеження атомового зброєння та як вступ до „загального і тотального" розброєння. Дебати над тим договором продовжуються.

В сутичці в Колюмбійському університеті поранені 6 студентів і 5 поліцистів

Ню Йорк. — 1-го травня прийшло до сутички між поліцією й студентами, в якій були поранені 6 студентів і 5 поліцистів. Бійка почалася тоді, коли фаланга поліцистів входила на університетську площу через браму при 116-ій вулиці та Амстердамській Евню. Поліція заарештувала одного студента. Заворушення в Колюмбійському університеті тритають вже 10 днів, лекції не відбуваються від п'ятниці 26-го квітня. 29-го квітня поліція силою звільнила від студентів 5 університетських будинків, під час чого 720 осіб були заарештовані, а 150 поранені. Студенти протестують проти будови спортової залі в парку Морнінґсайд, що є відпочинковим місцем для місцевого негритянського населення, та проти того, що університет співпрацює з Інститутом для оборонних аналіз. Покищо лекції в університеті не відбуваються, і 17.500 студентів не навчаються, бо незначне число демонстрантів спричинило припинення зайнять. Студенти домагаються повної амнестії для провідників страйку і для всіх заарештованих. Президент університету Кірк проти амнестії, частина професорів — за.

Міжнародна Конференція Прав Людини продовжує свої наради

Тегеран, Іран, 26 квітня (Д.К.). — Після довгих позакулісових переговорів, Конференція Прав Людини остаточно уконституувалася й прийняла порядок нарад. Сталося це в четвер, 25 квітня, по полудні. Предсідником Конференції є принцеса Ашраф з Ірану, а на її заступників вибрано одноголосно 18 представників за таким ключем: з Африки — 5, з Азії — 4, з Південної Америки — 3, з Східньої („соціялістичної") Европи — 2, з Західної Европи (включаючи тут і Австралію) — 4. Рівночасно на голов двох комісій вибрано делеґатів із Тунісії і Венесуелі. ЗСА й СССР є між заступниками голови. Українська ССР не є заступлена.

Українська делеґація з вільного світу доповнилася д-ром Богданом Галайчуком із Арґентини. Він прибув як офіційний дорадник при арґентинській делеґації.

Міжнародна Конференція Прав Людини в Тегерані стоїть дотепер під знаком арабсько-ізраїльських обвинувачень. Обкидують себе найтяжчими обвинуваченнями спокійно і поважно.

Так званий „соціялістичний бльок" на чолі з СССР, вихвалює свій соціялістичний лад, свої свободи й блага, якими там користується людина, з одночасною критикою імперіялістичної політики ЗСА (війна у В'єтнамі), капіталістичного визиску людини, політики апартгейду в Південній Африці, нео-нацизму в Німеччині. З критикою Ізраїлю і нео-нацизму в Німеччині одним із перших виступив делеґат Української ССР, „тов." П.Е. Недбайло. Йому коротко відповідали Ізраїль і Західна Німеччина. Німець, наприклад, признав, що в Західній Німеччині є нео-нацистівський рух, але це, сказав він, є ціна, яку платить демократія за своє існування, до того — цей рух не страшний і не має виглядів на успіх.

ВИКОННИЙ ОРГАН УНРади ВИСЛАВ МЕМОРАНДУМ ДО ТЕГЕРАНУ

Мюнхен. — Виконавчий Орган УНРади вислав, за підписом керівника ресорту закордонних справ д-ра В. Федорончука, меморіял на Міжнародну Конференцію Прав Людини у Тегерані, з домаганням вивчити стан справ в Україні. У меморіялі вказано на збройну ліквідацію Москвою УНР у 1921 р., на терор і геноцид, релігійні ін. переслідування та взагалі колоніяльний стан України в складі СССР. Зацитовано також довший уступ з листа мистця О. Заливахи, в якому той засуджений покликається на Універсальну Декларацію Прав Людини, схвалену двадцять років тому Генеральною Асамблеєю ОН.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ГРОМАДСЬКЕ ВІЧЕ У ВАШИНҐТОНІ

Вашинґтон. — Науковці і громадські діячі, д-р Михайло Кушнір і д-р проф. Микола Чировський, доповідатимуть на вічу, яке влаштовують Організації УВФронту в Вашинґтоні під кличем „В обороні Нескорених", щоб піддержати морально наших братів в Україні і поінформувати широкі кола українського громадянства про найновіші події в Україні та правний стан УССР. Віче відбудеться в суботу, 4-го травня, о год. 6:30 вечером, в залі парохії св. Григорія при 1419 Ґаллатін вул., П. Захід.

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА

Ню Йорк. — Товариство Українських Інженерів, Відділ у Ню Йорку, влаштовує вечір на пошану сл. п. Євгена Маланюка. Відбудеться вечір в суботу 4 травня ц.р. о год. 7-ій веч. в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79 вул. У програмі: остання промова Покійного, виголошена на святі 50-річчя Самостійности і Соборности України, спогад Петра Шоха і нарис адв. Олександра Семененка „Там, де минула юність поета".

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В НЮ ЙОРКУ

ТУСМ ім. Міхновського влаштовує в п'ятницю 3-го травня о 8.30 вечора, в залі „5 авеню готель" на 9-ій вулиці Весняну Вечірку, з оркестрою „Амор". Вступ лише $2.50. Запрошується всіх. У суботу в Студентському Центрі Нюйоркського університету відбудеться Панель ТУСМ, при співучасті „Зарева" і Студентської Громади, на тему „Зв'язки ЗСА з СССР". Про час початку панелю оголосять на вечірці.

ВШАНОВУЮТЬ ВАСИЛЯ БАРКУ З НАГОДИ 60-РІЧЧЯ ПОЕТА

Ірвінґтон. — У суботу 4-го травня з ініціятиви 86-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Нюарку, відбудеться в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект аве. в Ірвінґтоні, о 7 г. вечора літературний вечір, присвячений видатному поету, прозаїку та есеїсту Василю Барці, з нагоди його 60-річчя. На вечорі, крім Ювілята, виступлять: Л. Полтава із словом про творчість Василя Барки, а уривки з його творів читатимуть Євгенія Єнсен та членки Відділу СУА. Рівночасно у тій же залі відбудеться одноденна виставка творів мистця Богдана Божемського.

ДОБРОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ В УВАН

Ню Йорк. — Концерт з прибутком на Фонд ім. Д. Дорошенка для допомоги українським ученим відбудеться в неділю 5 травня о 3-ій год. дня в залі Академії. Вступне слово — голова Фонду проф. Наталія Осадча-Яната. В концерті беруть участь: проф. Антоніна Лисенко, проф. Зоя Маркович, Ансамбль „Червоні Маки" — жіночий хор під керівництвом проф. А. Лисенко і Тріо Юного СУМА під керівництвом проф. З. Маркович.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ЛЮБОСЛАВА ГУЦАЛЮКА

Ню Йорк. — У неділю 5 травня в залі ЛМКклюбу відкривається о 1-й год. виставка картин-актів Любоставка картин-актів Любомиж 1 — 6 вечора. Виставка буде відкрита по п'ятницях, суботах і неділях: 10, 11 і 12 та 17, 18 і 19 травня. Вступ вільний.

ВЕСНЯНИЙ КОНЦЕРТ „ВЕРХОВИНИ" И „КАРАВАНИ" В ТОРОНТІ

Торонто. — З нагоди 15-річчя жіночого квартету „Верховина" під проводом Олени Глібович відбудеться в неділю 5-го травня, в год. 7 : 30 веч. в залі УНО, 297 Коледж Ст., весняний концерт „Верховини" й чоловічого квартету „Каравана" з Ірвінґтону, Н. Дж., ЗСА, під проводом Б. Бемка, який вперше виступить у Торонті. Програма різноманітна, своєрідна. Програму веде Володимир Довганюк.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В Европі не ліпше

Багато американських громадян стурбовані, що муринські бешкети в різних американських містах, зріст злочинности, дикі страйки, авантури студентів з унеможливлюванням науки, демонстрації „в'єтніків" і „пісніків" та явище гіппісів, що всі ці неґативні явища роблять Америці погану опінію в широкому світі, зокрема в Західній Европі. Насправді, коли дехто думає, що всі такі події, спричинювані й доконувані маленькими відламами американського суспільства, віддзеркалюють образ цілої Америки, то це так само помилкова думка, як помилкове уявлення про Західню Европу, як про спокійний, упорядкований і безтурботний континент.

В дійсності у цілому ряді західньоевропейських держав діється не краще, а може й гірше, як в ЗСА. У Британії зродився расистський рух,який доводить до палких дебат у парляменті, до кризи в проводах обох керівних партій, до вуличних демонстрацій білих проти „кольорових" і „кольорових" проти білих. Соціялістичний уряд Гарольда Вільсона програв у цілому ряді доповняльних виборів, і публічні опитування вказують, що тільки 27% брітійських громадян підтримують ще той уряд, який тримається при владі лише завдяки своєму конституційному праву урядувати до кінця парляментарної каденції, спираючись на більшість, здобуту у виборах в березні 1966 р.

У Канаді відбудуться 25 червня ц. р. вже четверті протягом шістьох років парляментарні вибори. До, так би мовити, хронічної проблеми канадійсько - американських взаємин, що завжди хвилювала канадійців, приєдналася гостра „мовна" проблема, а відомі виступи французького президента Шарля де Голля зактуалізували сепаратистичний рух провінції Квебеку. Брак стабільности політичних відносин у Канаді найкраще проявився в несподіваній димісії прем'єра Лестера Пірсона, і його наступник П'єр Трудо стоїть перед великими труднощами.

У Франції існує глибока проблема: що станеться взагалі з П'ятою Республікою, коли відійде її творець і фактичний диктатор, президент Шарль де Голль, який має тепер 78 років. Його політика супроти ЗСА і Британії при всій демагогії, що подобається пересічному французові, довела насправді до ізоляції Франції в 6-членній Европейській Економічній Спільноті, концепція „Европи від Атлантику по Урал" збанкрутувала, і погрожує знову примара партійної шахівниці з найсильнішою партією комуністів.

Подібна проблема турбує Еспанію, володар якої Франсіско Франко має 76 років. Студентські й робітничі демонстрації знаходять там підтримку римо-католицького духовенства, і режим загрожений можливістю спроб перевороту з двох сторін — збоку монархістів та соціялістів у союзі з комуністами. Сильна совєтська фльота на Середземному морі хвилює Еспанію й Італію.

В Італії у червні цього року відбудуться парляментарні вибори, які вперше надзвичайно хвилюють всіх її відповідальних громадян, бо ніхто не всилі передбачити, який вплив здобудуть два мільйони молодих виборців, що вперше дістали право голосування. Відомо, що в Італії, як і Франції, за комуністів голосують не лише переконані марксисти, а й всі ті, які хочуть продемонструвати своє невдоволення чи то політикою уряду, чи дорожнечею чи будь-котрим законом.

У Західній Німеччині, що ніби була зразковою країною господарського відродження та демократичного ладу, раптом беруть верх дві крайні течії. Комуністи, анархісти та їх поплентачі захопили провід у студентській орґанізації в Західньому Берліні і недавно влаштували авантури в усіх університетських містах, з другого боку неонацисти здобувають щораз більші симпатії під фірмою Націонал - Демократичної партії, яка гостро критикує уряд за толерування студентських безпорядків і за брак належної відсічі щораз новим провокаційним розпорядкам комуністичної Східньої Німеччини. Коаліція двох партій висить на волоску, і невідомо, що її заступить.

Але найцікавіша й найрадикальніша зміна у тих скандинавських країнах, які колись мали славу найбільш консервативних і стабільних. Шведський антиамериканізм довів до того, що багато американських імпортерів бойкотують шведські вироби, а — відомо — шведські „гіпписи" й „ультра-ліберали" довели до повної розпряжности моралі в житті молоді та в підході до різних ділянок мистецтва, головно фільмового.

Ні, не слід покликатися на Західню Европу, як зразок ладу й правопорядку. Це міт з минулого, а теперішність така, що скрізь той лад і правопорядок значно захитані. Коли ЗСА мають більші турботи, то не слід забувати, що ЗСА ведуть війну й та війна мусить відбиватись на відносинах всередині країни.

Ярослав Курдидик

ЗА ЗБРОЙНУ ПЕРЕВАГУ В КОСМОСІ

Останні офіційні совєтські вістки підтвердили здогади американських ракето - космічних фахівців, що Москва дуже й дуже далека від бажання миритися з Заходом. І теперішній дещо злагіднений її тон у холодній війні використовує вона для того, щоб належно замаскуватись і за димовою заслоною „співіснування" заскочити західній світ так, як декілька років тому заскочила своїм „спутніком". Мета большевиків проста: поставити Захід у таке положення, в якому він був би примушений говорити з Москвою в умовах абсолютної совєтської атомової переваги.

Повернімося до періоду 1966-1967 років, коли Вашинґтон намагався переконати Москву в тому, що створення системи протиракетної охорони — річ безцільна й дуже дорога, і насправді ця система не забезпечить цивільного населення великих індустріяльних міст від ракетного знищення. Як головний арґумент Вашинґтон висував обґрунтоване фактами твердження, що наступальна зброя завжди переважає оборону і, що в однаковій мірі ЗСА і Совєтський Союз спроможні розгорнути своє ракетобудівництво так, щоб „обійти і проломити основний щит протиракетної охорони".

Коли розцінювати ту справу з іншого аспекту, то виходило б, що обидві сторони, тобто ЗСА і Совєтський Союз „застрашували" один одного, розбудовуючи щораз більше свої атомові арсенали і залишаючи на другому пляні протиракетну охорону.

Очевидно, в Совєтському Союзі знали і брали до уваги той факт, що ЗСА мають над ним офензивну перевагу у відношенні 4 до 1. Тож, використовуючи деяке — у зв'язку з війною в В'єтнамі — сповільнення в розбудові а м е р иканської атомової зброї, Совєти вирішили „наздогнати й перегнати" ЗСА.

Згідно з найновішими вістками, большевики у приспішеному темпі випробовують тепер виряд, що має скеровувати ракетобомби із далекого надземного простору на наземні об'єкти. Таким чином вони хочуть вирівняти ракетну перевагу ЗСА і вийти в тому змаганні на перше місце.

Варто пригадати, що ще напередодні свого відходу з посту секретаря оборони МекНамара заявив, що коли ЗСА не матимуть нових засобів у ракетній ділянці, то Совєтський Союз зможе їх наздогнати вже у найближчі 2-3 роки. На щастя, у сучасній добі „шпигунських сателітів" і інших форм „шпигунської техніки" основні факти про те, що діється на ворожій території, годі приховати, і тому покищо немає потреби впадати в паніку.

ЗСА в приспішеному темпі розбудовують свою атомову підводну фльоту, вдосконалюючи її щораз досконалішими, із щораз дальшим засягом ракетами. А найбільшу увагу скеровується при цьому на максимальну мініятюризацію атомової, зокрема водневої зброї. З 4,500-5,000 атомових бомб, які кожного часу можуть бути перекинуті на ворожу територію, значна кількість мають „голови", які розчімхуються на декілька самостійних „підголовок", при чому кожна така „підголовка", забезпечена прецизним жироскопічним пристроєм, точно влучає в призначену їй ціль.

Останні большевицькі космічні проби викликали затривоження у ЗСА хоч би тим фактом, що большевикам вдалося злучити під час полету дві окремо випущені ракети. У ЗСА також уже довший час працюють над т. зв. пляном МОЛ (Меннет Орбіт Леберетрі), хоч, як подає американська преса, Совєтський Союз в цьому напрямі їх дещо випереджає, коли взяти до уваги згадану вище успішну пробу. Але у фахових оцінках підкреслюється, що для створення космічної лябораторії потрібне сполучення декількох ракет в одну цілість, і кому це першому вдасться — покаже найближче майбутнє.

Совєтська преса повідомляє, що всі дотеперішні космічні проби переведено в СССР з метою якнайскоріше дістатися на Місяць. Але американські вчені добачають в усіх тих пробах щось зовсім інше — використати космос в и к л ю ч н о для мілітарних цілей. Тож, коли Конґрес ЗСА пообтинав видатки на досліди у космічних просторах, то у фахових колах постало в зв'язку з цим неприховане занепокоєння.

Відомий військовий коментатор Ю. Ґрін пише: „Дійсність така, що і ЗСА і Совєтський Союз мають змогу знищити своєю атомовою зброєю десятки мільйонів цивільного населення противної сторони. Перевага ЗСА полягає, однак, в тому, що якби нас заатаковано навіть несподівано, то, не зважаючи на велетенське знищення, ми завжди будемо спроможні відплатитися ворогові цілковитим його знищенням". Отож, закінчує Ґрін, обидві сторони приходять до того самого висновку: „атомова війна була б нічим іншим, як найбільш масовим самогубством".

Не менш цікаві висновки другого фахового коментатора, Дж. Дровда, який пише: „Все, що тепер діється у космічних просторах, можна назвати велетенським і трагічно - загадковим. З престижевої точки зору дуже важливо, кому першому вдасться причалити на Місяць — нам чи большевикам. Але ще важливіше для нас не дати себе приспати всяким нашим пацифістам, як вважають, що Москва не піде на нерозважний риск. А я твердж, що коли наші фахівці не приділять вдосконалюванню атомової зброї стільки уваги, як Москва, то у непередбаченому часі ми станемо перед найбільшою в нашій історії загрозою".

Улас Самчук

НАША ДЕРЖАВА БУДЕ, БО ВОНА МУСИТЬ БУТИ

(3)

Коли читаємо про тих засуджених, засланих, вигнаних, нам стає соромно, що саме на землі наших предків це діється в таких розмірах, але ще більше соромно стає за тих, яких ще не заслано, але які сидять на своїх становищах в ролях кандидатів тих різних рад, обвішані медалями й орденами з виглядом безвольних маріонеток, яким дозволено бути вибраними обов'язковими 99.2% голосів, висловлювати лише блюзнірства проти власного народу, проти самих себе, упокорюючись до гадючого плазування, боячись за кожне сказане слово, кожну написану кому і маючи руки лише на те, щоб підносити їх на знак згоди або плескати на знак знов таки згоди.

І дивним та незрозумілим стає ця справа, коли дивитися на тих завжди вибрано округлих, повненьких правителів, які кожного року на першого травня рядочком, мов ті ластівки на дроті, займають свої ритуальні місця над могилою свого правчителя Леніна на Красній площі Москви, не можучи зрозуміти і бачити цього кричущого беззаконня. Їм якось незбагненно тяжко усвідомити, що поняття свободи у наш час — це вже не мрія і не забаганка поетів, а конечна вимога кожної людини на землі. Що людина нашого часу органічно не може жити без повітря свободи, що свобода може бути поліційно заборонена, але внутрішньо людина з цим станом ніколи не погодиться.

Зрештою, московські імперіялісти мали разючі докази останніх двох воєн і останньої великої революції. Царська влада була абсолютно переконана, що „нєт і нє било", що українство — це лише австрійська, німецька і хто-зна яка інша інтриґа. І взагалі та влада, перед обличчям найгрізнішої своєї катастрофи, не рушила навіть мізинцем, щоб з цими справами якось розумно розібратися. Аж поки все те не вибухло, аж поки не прийшла найдикіша революція, аж поки цілу ту владу не викинуто до занедбаної шахти в Симбірську на Уралі...

Розуміється, що, повторюючи політику тієї самої царської влади, сучасні правителі абсолютно переконані, що вони не царі, а вибрані 99,2% голосами народу, а тому їм нічого подібного, як тим царям, не загрожує. Царі мали „охранку", але вони мають ще краще Че-Ка, НКВД, КҐБ... А тому, хто невдоволений, хто проти них протестує, кожний такий буде значно краще „обслужений", ніж було це за часу царського. Але коли за царського часу на Сибір висилали десятками, то тепер висилають мільйонами, коли за царського часу емігрантів були десятки, то тепер є їх мільйони, коли за царського часу воєнних дезертирів нараховувалось одиницями, то в останній війні були їх не сотні й не полки, а дивізії та армії разом із їх штабами...

І, не зважаючи на це все, совєтська, „вибрана" 99,2% голосами влада, приймаючи військову параду з могили Леніна на Красній площі, абсолютно певна, що у неї під кожним оглядом усе гаразд. Знов таки відоме „нєт, нє било і бить нє может"...

Отже які небезпеки? КҐБ прекрасно функціонує, а тому все в порядку... А коли ми оце на днях прочитали інтерв'ю, розуміється у закордонних журналах, з одним із найвидетніших московських письменників Леонідом Леоновим, в якому він сказав: „недавно мені одна редакція викреслила думку про те, що ми нині випливаємо в море невідомого, що наш корабель пливе морем, яке кишить плавучими мінами і підводними айсберґами", — Леонід Леонов виявив свою наївність, дармацо він один з найбільших сучасних російських письменників... Як можна казати таку наглу, очевидну правду у вічі „народним правителям", навіть такими обережними синонімами. Тож він напевно знає, як то свого часу також „вєлікій русскій пісатєль" Лев Толстой намагався розпачливо попередити царя русского, „народного", „білого" про міни й підводні айсберґи його державославія... І як все це було безнадійно даремно. Які там міни і які підводні гори, коли є 99,2%, КҐБ і Сибір. Колись про це казали: „цар, да Єрмак, да Сібір, да тюрма"...

Але разом усе таки дарма... Все таки світ не стоїть і не котиться назад, а рухається, і то завжди, вперед. Марудна, тяжка наша проблема національного самовизначення, не дивлячись на всі ті макабричні умови її розвитку, також не стоїть на місці, а рухається завжди вперед. Все таки та сама царсько - сталінсько - ленінська тиранія сьогодні високопарно іменує себе вже не Росія, а СССР, тобто союзом соціялістичних республік. І байдуже, що це за союз і що це за соціялізм, але в його формулах вміщаються і такі поняття, що не сьогодні - завтра можуть вилитися і в УНР, а то й просто в Українську Соборну Суверенну Державність.

Політична доктрина сучасного світу, вписана у скрижалі Об'єднаних Націй, що мають свою будову в Ню Йорку, виразно вимагає повного с а мовизначення всіх без винятку народів світу, а в тому числі розуміється, поруч з Уґандою та Конґо, народу українського, дармащо ті були колоніями Британії чи Бельгії, а цей все ще є колонією Московщини... Ця аномалія, як би вона не прикривалася, є аномалією, і вона одного разу мусить бути унормована...

А тому ми з цього великого для нас місця, під цим пам'ятником вікового борця за ці самі наші права — Тараса Шевченка, всіма фібрами нашої душі, нашого серця і нашого розуму протестуємо проти поневолення народу України народом Московії і вимагаємо безоглядно повного, незалежного, суверенного, державного самовизначення цього народу в усіх його правах і всіх його обов'язках. Ми чуємо болі наших братів і сестер там, на поневоленій батьківщині, ми глибоко солідаризуємося з їх розпачливою боротьбою за свою свободу, ми засилаємо їм наші полум'яні побажання їх успіху і їх перемоги. З незламною вірою, що ця їх там і ця наша тут боротьба невідмінно одного разу завершиться нашою спільною, загальною, повною перемогою.

Ця наша правда є в дусі, в ритмі доби, вона нерозділна від цілости світових змагань усіх поневолених, всіх покривджених, всіх упосліджених. А тому, брати, борітеся і ви поборете! Змагайтеся і ви переможете! Ви там дома і ми тут дома. Ми вільні духом, ми суверенні волею. Ми розумні, свідомі, свобідні люди! Ніхто й ніде не має права нам цього заперечити.

Вільна і незалежна наша держава українська буде, бо вона має бути і мусить бути!

(Кінець)

Леся Лисак

ЯБЛУНІ ЦВІТУТЬ...

Ігор висів з авта і мляво пішов до хати. Почував себе і втомленим і знеохоченим до всього. Не скінчив запляновапої на сьогодні праці в бюрі, бо її накопичилося забагато. Перед полуднем знервувався розмовою з надто вимогливим клієнтом, по полудні розмовою із своїм шефом. Зрештою — і вчорашній, і сьогоднішній і завтрішній день відрізняються один від одного хіба тільки назвою і черговістю чисел у календарі. У них немає ані нічого нового, ані нічого такого, щоб додавало людині бадьорости. Їхній зміст — це те, що у бюрі називають „рутина". А всяка „рутина", всяка одноманітність Ігоря мучила. Він нікому не признавався, що він трохи „романтик", що він хотів би, щоб життя пливло цікаво й гарно. Але за професійними та домашніми справами й турботами — романтика давно десь загубилася.

Вдома певно чекає на нього маса всякої всячини, якою треба зайнятися. Син і донька доростають, а з цим в'яжуться знову різні проблеми. Треба внутрішнього спокою, треба зрівноваження, щоб усьому дати раду. Треба багато терпеливости, а він на неї не годен спромогтися. „Забагато того всього нагромаджується", — невдоволено думав Ігор, проходячи попри грядки з квітами.

Коли б у нього був погідніший настрій, він напевно завримітив би, що розцвіли білі нарцизи...

На сходах проти сонця вигрівався старий Бровко — улюбленець доньки й сина. Бровко пішов назустріч господареві і привітливо замахав хвостом. Він підніс голову, щоб його погладили. Коли б Ігор не був такий задуманий, він певно звернув би увагу на відданий погляд Бровкових очей. З цього погляду він міг би прочитати: „Глянь, який гарний весняний день. Дивись, як ще сонце високо і як воно приємно гріє. Всміхнися, якщо вже не до мене, вірного приятеля, то бодай до цього погідного дня".

Так, мабуть, промовляли Бровкові очі, який ластився біля ніг Ігоря, але Ігор був надто зайнятий своїми думками. Він якраз вирішив, що після вечері знову вернеться до бюра і працюватиме цілий вечір. Щоправда, признання йому за те не буде, але й не мусітиме він полагоджувати всіх тих хатніх дрібниць, які втомлюють ще більше, як праця в бюрі.

Він увійшов до вітальні. З кухні чути було голоси жінки, дочки й сина. Вони про щось розмовляли й сміялися. Значить, не було ніяких „проблем", і всі в погідному настрої. Але й це не підбадьорило Ігоря.

І враз він почув запах. Ніжний, приємний запах. І тоді побачив на столику, біля телефона, блідорожевий букет із яблуневих галузок.

Це пах яблуневий цвіт. Ігор подумав, що він уже майже забув, як дахнуть квітучі яблуні в саду. Він майже забув, як вони виглядають. І він зовсім забув, що якраз тепер пора, коли яблуневі сади виглядають так привабливо, як молоді, розрадувані люди. Букет немовби причарував його — Ігор вдивлявся в нього як у якусь несподівано - прегарну появу... І враз він відчув ніби приплив полегші, ніби якоїсь ясности, якої не очікував. Ще вспів подумати: „Така дрібниця — кілька розцвілих галузок, а я діловитий чоловік — розмріявся!"

Але зараз же думки перескочили деінде — і він побачив уже не букет, але біло - рожевий яблуневий сад. Той сад Галиних батьків. Галя — тоді чорнооке дівчатко з пишними косами була його першою гімназійною „симпатією". Він підготовлявся до матури і писав Галі палкі листи та дуже романтичні вірші, в яких розповідав про весну й любов. Подумав, як це він знаходив час писати листи й вірші, коли мусів ночами „кути" латину й ґреку, з яких міг його „спалити" той страшенно несимпатичний новий професор!

Ігор почав пригадувати собі зміст цих листів і віршів — його жінка Галина все ще їх зберігає „на пам'ятку" — і розсміявся: „Алеж то була наївно - романтична молодість"! Та разом з тим вмить пригадав, як кілька днів перед матурою він ішов стежкою в Галиному саду. Квітуча галузка яблуні замоталася в Галину косу, він обережно розмотував волосся, а потім зламав галузку й подав Галі. „Цей цвіт такий чарівний, як ти, Галочко". А вона засміялася й відповіла:

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина четверта

НАТАЛЯ

(25)

Пані начальниця усе вмовляла свого родича і так і сяк, щоб не силував його служити. Тоді старий напустився на неї: — „Ти, матушко, сама в усьому винна, попускаєш своєму хлопцеві, а він увесь твій маєток спустив, і тепер ти мусиш сама в цій дірі служити. Далі так не може бути. Ти також мусиш повернутись до Петербургу, там я знайду для тебе відповідне становище.

А нам усім це буде велика шкода. Такої доброї начальниці напевно не дістанемо. Та, що була перед нею, була така скареда, така злюща, трудно з нею було витримати, із отцями з єпархії так зайлася, що вони її викурили.

— Ну, а що ж молодий пан? Що він на те все казав?

— В тому й річ, що не казав нічого, і це найбільше сердило старого. Але поїхали разом, напевно до Петербургу, бо на закордон молодий пан не має грошей. Старий пан навіть казав, що якби той молодий мав розум, то вже давно міг би влаштуватися десь у посольстві, жив би собі за кордоном і не мусів би продавати свої маєтки.

Економ похитав сивою головою.

— Я тих панів на своєму віку бачив багато. Колись за молодих літ служив в одного великого пана. Приїздило до нього всяких гостей чимало. Ну і надивився я на них, і знаю, що пан панові не рівня. Кажуть „видно пана по халявах". Але то неправда. Часами і ті халяви ніби найліпші, і всяка парада, і слуг багато, і кричить на всіх, і вигадує бог-зна-що, а очі у нього неспокійні, так і бігають, так, ніби боїться, що не послухають його наказів. То малий пан, хоч би був і дуже багатий. А великого пана по очах видно. Очі в нього спокійні, певні, не треба йому ані кричати, ані наказувати, тільки подивитися, і кожний поспішає йому догодити. Так ось цей молодий пан, син начальниці, має такі очі, спокійні, ясні, але з тих очей іде сила. Гарний пан, справжній пан!

— Ну, і наша начальниця має силу в очах, — сказала кастелянша, — ніколи не кричить, не гнівається, а всі її поважають і люблять.

— Так чим же то скінчилося з тим молодим паном?

— Не знаю. Поїхав разом з старим, а що було далі, ніхто не знає. Начальниця не з тих, що оповідають про свої справи стороннім. Але ніби на єпархіяльній раді говорили, що має прийти нова начальниця.

Оце й усе, що довідалась бідна Наталя про того, хто її найбільше на світі цікавив.

А час біг.

Ось і скінчився шкільний рік.

Відбувся традиційний акт, роздали атестати. Наталя дістала нагороду. Проспівала своє прощальне „сольо" на вечірці, зворушливо попрощалась із своїми вчителями, з товаришками і навіть заплакала, розлучаючись з Антосею.

Дівчата р о з'ї жджались. Більшість були безмежно щасливі, що вже покидають назавжди цей докучливий пансіон. Але Наталя не дуже втішалася, думаючи про Літин і перспективи господарської науки.

Коло воріт було досить багато екіпажів, але не було там брички о. Монастирського, і Наталя думала, що він певно спочатку поїхав за Петрушою. Тож рішила на хвильку забігти до парку і ще раз глянути на „своє" місце. Бігла швидко, в пам'яті так яскраво вставали той минулий рік, ті найкращі хвилини. Прибігла, обняла „свою" гілляку, втерла слізки і побігла назад.

— Де ти, доню, бігаєш? — з докором сказала кастелянша. — Пан-отець Монастирський тебе шукає.

—Алеж я тут чекала, але нашої брички ще не було.

— Ну, сідай скоріше, бо й так пізня пора, а дорога далека!

— То ви маєте новий екіпаж і нові коні. Які ж вони гарні!

Але по дорозі пан-отець виснив Наталі, що це не його екіпаж і не його коні, і що вони поїдуть не до Літина, а в зовсім іншу сторону. Далі оповів про родинну нараду, на якій її мама, він та його Лідя вирішили, що для Наталі буде ліпше поїхати тимчасово до родини їхнього спільного свояка, пан-отця Петра. Що це дуже добрі люди, що їй там буде житися ліпше, як у Літині, що вона там буде вчити малу донечку, приготовляти її до вступу в пансіон. За це напевно діставатиме щедру нагороду, і це улегшить її бідній мамі турботи і видатки. Тепер, коли Наталя скінчила пансіон, вона не буде діставати ні тих камлотових суконь, ні білизни, ні черевиків, а буде потребувати, як кожна молода панночка, гарні сукні, капелюшки, плащі і всякі дівочі окраси. І це дуже добре, що трапляється нагода, що вона зможе хоч частинно заробити собі на ці видатки. Крім того, у мами не буває відповідного товариства, а вона, як молоденька панна, має звикати обертатися межи людьми.

Уперше усвідомила тоді Наталя, що вона вже доросла і мусить думати сама про те, як і з чого має жити. Антося їй оповідала, що зараз же по скінченні школи буде старатися одержати якусь посаду, бо брат її часто буває в скруті, і бажає улегшити йому матеріяльні турботи.

Перші кроки в самостійному житті

На великій, багатій і затишній парафії пан-отця Петра Р. дуже сердечно і радісно зустріли приїжджих. Ще екіпаж не спинився, як на ґанок вибігла ціла юрба дітвори, а за нею з'явилося і премиле обличчя пані дому, найдобрішої жінки, яку Наталі довелося зустріти в своєму житті.

Неоніла Андріївна була ще досить молода, хоч мала вже п'ятеро дітей і провадила велике господарство. Вона і її чоловік любили товариське життя і радо приймали в своєму домі гостей. А гості ще більше любили привітних, щирих та ласкавих господарів і їхній дім, де завжди чекала щедра, багата гостина і де кожний почував себе вільно, приємно, без усяких церемоній та етикету. В домі був великий достаток, і панувала в ньому стара-прастара традиція — відкритих дверей для всіх переїжджих.

Неоніла Андріївна народилась і виросла на цій парафії, і разом з парафією батьків і дідів.

В тім селі і за кріпацтва не було жадного пана, бо внаслідок якихось давніх конфіскатів належало воно державі, і керував землями державний управитель, який жив у повітовому місті, а доглядати за управою землі доручив старості. Отже, село жило порівнюючи вільно. На головних державних землях цього конфіскату були величезні ліси, де часами влаштовували гони для якихось важливих приїжджих панів. А звичайно люди собі в тих лісах і худобу випасали, і звірину стріляли, ну і дров мали досить. Отже, добробут у цьому селі був помітний в кожній хаті. А коли люди заможні, то і церква і парафія багаті.

(Далі буде)

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA, PA., 19141

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ПОПРОЩАЛА НАВІКИ СЛ. П. ІВАНА КОКОЛЬСЬКОГО

(Закінчення зі стор. 1-ої)

слова співчуття від представника братнього Українського Робітничого Союзу в Новій Англії п. Харини, і закінчився побут сл. п. Івана Кокольського в його рідному Вунсакеті. Автомобіль з домовиною та автомобілі з членами його родини й урядовцями УНСоюзу вирушили — із засвіченими світлами — в останню подорож Покійного, цим разом на місце вічного спочинку у Бавнд Бруку.

В Українському Пантеоні

Була година 4-та по полудні в середу, 1-го травня 1968 року. Велика громада тих, що бажали віддати останню прислугу покійному Іванові Кокольському, між ними представники багатьох установ та всі працівники Головної Канцелярії УНС і в-ва „Свобода" вже очікували на місці, як у відкриті ворота на подвіря перед величною Церквою-Пам'ятником заїхав автомобіль з тлінними останками Покійного та автомобілі з тими, що його супроводили з Вунсакету: душпастирем о. Віталієм Коваленком, дружиною, двома дочками, зятем і приятелем та екзекутивними урядовцями УНСоюзу.

Відкрились врата Церкви-Пам'ятника і з неї вийшли, зодягнені в світлі ризи, Владика Олександер, душпастир Покійного о. Віталій Коваленко, о. прот. Богдан Желехівський, о. прот. Артем Селепина, о мит. прот. Омелян Мицик, о. мит. прот. Степан Біляк, о. мит. прот. Микола Харищак, о. прот. Петро Мелех, о. Михайло Борисенко, о. прот. Михайло Земляченко, о. прот. Дмитро Савка та о. мит. прот. Іван Данилевич, всі вони православні священики, а між ними, в епітрахилю, о. дек. Мирослав Харина, головний предсідник Союзу Українців Католиків „Провидіння", який разом з іншими екзекутивними урядовцями цього братнього союзу прийшов віддати останню прислугу померлому екзекутивному урядовцеві УНСоюзу. Головні екзекутивні урядовці УНСоюзу з гол. предсідником Йосипом Лисогором на чолі зняли домовину з автомобіля та винесли до Церкви-Пам'ятника, де знову її зустрів могутній спів великоднього „Христос Воскрес!" Можливо, що між приявними й були такі, які пам'ятають відправи в київській Печерській Лаврі, але й для тих, що ніколи її не бачили, чомусь здавалось, що такі властне відправи могли відбуватись тільки в тому величньому, історичному храмі України, що стала й символом української культури, української віри в Бога, тисячолітньої християнської України. Відправа продовжувалася і можна було завважити, як чи не більшість приявних всією силою своєї волі здержують сльози в очах. Але мало хто міг їх здержати, як почалося „останнє цілування", як до відкритої домовини підійшли насамперед члени родини, а молодша доня Покійного, Иоанна, голосно заридала, востаннє діткнувши горячими устами холодне чоло Батька . . .

Відправа в церкві закінчилася, знову і вже навіки закрито домовину і її винесли з Церкви-Пам'ятника своїми руками його найближчі співпрацівники. Попереду ішов хор, який під проводом проф. Василя Завітневича співав у церкві, за ними священики на чолі з Владикою, тоді домовина, а дальше родина, репрезентанти і вся справді жалобна громада вирушили до місця, де вже була приготована могила, щоб прийняти нового мешканця цього Українського Пантеону. „Святий Боже", „Христос Воскрес" — співав хор, а похід час-від-часу зупинявся й отці духовні відчитували вічні слова святої евангелії. І коли одне з евангелій почав читати на цьому православному похороні своїм дзвінким, мельодійним голосом о. декан Мировлав Харина, головний предсідник Союзу Українців Католиків „Провидіння", то це було наче живим і документальним потвердженням, що не зважаючи на нашу суспільну, віровизначену чи іншу зрізничкованість, ми всі українці, всі брати, всі рівні перед Господом Богом.

Знову коротка відправа і домовину з тлінними останками новоспочилого слуги Божого Івана спущено в могилу, в сиру землю глибоко. А над відкритою могилою промовив сеньйор головних урядовців УНСоюзу, голова Контрольної Комісії д-р Володимир Галан, прощаючи Покійного від імені великої союзової сім'ї. Раніше у церкві прощав його Владика Олександер, про заслуги і чесноти Покійного сказав зворушливе, добре слово о. мит. прот. Селепина, а тут, над відкритою могилою ще душпасти Покійного, о. Віталій Коваленко, від імені родини Покійного подякував усім за участь у похоронах.

Традиційні поминки

Із цвинтаря вся жалобна громада перейшла до недалечкої залі, в якій УНСоюз, руками управителів своєї оселі Володимира Кваса і Данила Слободяна та їх співпрацівників, приготовив перекуски для традиційних поминків. Організацією поминків займався головний секретар д-р Ярослав Падох, а майстром церемонії був заступник головного предсідника інж. Степан Куропась. Він у першу чергу назвав приявних на поминках членів родини Покійного, дальше Владику і священиків та репрезентантів багатьох установ, насамперед братніх союзів, що справді становлять одну велику, братсько-союзову родину.

Український Робітничий Союз репрезентували: головний предсідник Антін Батюк, головний секретар Теодор Миник і головний касир Едвард Попіль. Слово виголосив п. А. Батюк.

Союз Українців Католиків репрезентували згаданий уже головний предсідник о. декан Мирослав Харина, головний секретар дир. Степан Спринський, головна касирка пані Стефанія Вовчок, головний фінансовий секретар мгр. Теофіль Кульчицький та ред. Ігнат Білинський. Промовляв о. декан Мирослав Харина.

Українську „Народну Поміч" репрезентував і від її імені промовляв п. Лев Футала.

Український Конґресовий Комітет Америки репрезентував і в його імені промовляв член Екзекутиви і дир. канцелярії мгр. Іван Базарко.

Від Українського Народного Союзу, крім згаданих уже членів Головного Екзекутивного Комітету та д-ра Володимира Ґалана, участь у похоронах взяли головні контролери з Шикаґа Петро Пуцило та Іван Іванчук і головні радні Анна Дубас і Степан Гавриш, а в похоронних обрядах у Вунсакет головна радна адв. Анна Чопик. Від імені всіх працівників Головної канцелярії УНСоюзу та в-ва „Свобода" промовляв д-р Іван Козак.

Крім них промовляли, згадуючи про чесноти і працю та заслуги Покійного та висловлюючи жаль з приводу його передчасної смерти і співчуття його родині — міністер Юліян Ревай, довголітній попередник Покійного на пості головного касира УНСоюзу і тепер почесний член його Головного Уряду Роман Слободян, колишній парох Покійного о. Дмитро Савка, а далі: о. мит. прот. Данилевський, колишній парох Бостону, що там же заприязнився був з Покійним; о. мит. прот. Мицик, знайомий Покійного від 1932-го року, що знав його, як колишнього активного члена ОДВУ при збірках на визвольну боротьбу України; адв. Іван Флис, як голова Окружної Ради Відділів УНСоюзу Метрополітальної округи Ню Йорку, що завжди запрошувала Покійного на свої наради, і як голова останньої Конвенції УНС в Шикаґо. Вкінці гол. предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір дякував Владиці Мстиславові за прийняття домовини Покійного до Церкви-Пам'ятника та за його двократні відвідини Покійного у шпиталі, дякував Архиєпископові Олександрові за те, що змінив свої особисті пляни й спеціяльно залишився в Бавнд Бруку для похорону Покійного, дякував теж всім промовцям і приявним, зокрема парохові з Вунсакету о. Коваленкові й громаді у Вунсакеті. Останнім промовляв парох з Вунсакету о. Коваленко, який говорив від імені вдови і родини Покійного та дякував УНСоюзові й усім приявним за величаве переведення похоронів. Архиєпископ Олександер закінчив поминки молитвою.

Івана Кокольського, головного касира УНСоюзу та видатного суспільно-громадського діяча з народженої в Америці української генерації немає вже між живими. Залишилася тільки його могила в Українському Пантеоні в Бавнд Бруку і світла пам'ять про його чесне, трудяще життя і добрі діла для його родини, громади і народу.

Вістку про смерть сл. п. Івана Кокольського та про його провідну ролю в американсько-українському житті подав „Ню Йорк Таймс" та місцеві американські газети в Джерзі Сити і Вунсакет.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 18

М. Балабан, Гюстон	$ 25.00
П. Панас, Ню Йорк	15.00
І. Казанівський, Шикаґо	6.25
Т. Камінський, Вуд	6.00
Н. Клюфас, Шикаґо	6.00
Інж. Е. і І. Мельник Ню Йорк	5.00
Д-р. С. Тимків, Салісбури	5.00
М. Торик, Мк Кіс Рокс	5.00
П. Левенець, Асторія	4.00
І. Остапчук, Детгем	4.00
С. Чорний, Бронкс	4.00
Д-р В. Білецький, Акрон	3.00
Д-р Т. Ганушевський Норт Провіденс	3.00
Т. Гладкий, Лянкастер	3.00
В. Іваницький, Рочестер	3.00
С. Іванків, Лос Анджелес	3.00
І. Жеруха, Бруклин	3.00
П. Крисюк, Віллярд	3.00
М. Кухар, Коговз	3.00
Р. Кухар, Коговз	3.00
П. Маціборський, Ірвінґтон	3.00
А. Морозовський, Ровзвілл	3.00
Г. Москалюк, Філядельфія	3.00
о. І. Покотиленко, Шикаґо	3.00
І. Сорока, Коговз	3.00
В. Хоптяний, Філядельфія	3.00
І. Яричевський, Клівленд	3.00
М. Баран, Коговз	2.00
П. Безпалко, Філядельфія	2.00
І. Булка, Веллей Стрім	2.00
А. Волошин, Парма	2.00
І. Гузар, Брендфорд	2.00
І. Данківський, Філядельфія	2.00
І. Демків, Дітройт	2.00
А. Закревський, Мідл Віллидж	2.00
Д. Зін, Віндзор	2.00
М. Колюбінський, Феніксвілл	2.00
М. Корінець, Лос Анджелес	2.00
С. Коханівська, Коговз	2.00
Д. Лозинський, Ню Гейвен	2.00
С. Онуфрійчук Авдубон	2.00
Р. Опалевич, Торонто	2.00
Е. Пруц, Вестмонд	2.00
Г. Сорока, Коговз	2.00
П. Терпляк, Амстердам	2.00
І. Хома, Бруклин	2.00
Г. Шкода, Шикаґо	2.00

С. Береза, Ірвінґтон	1.60
І. Андрусишин, Монтреаль	1.00
А. Артимович, Шикаґо	1.00
С. Баран, Коговз	1.00
Е. Біленький, Бруклин	1.00
Я. Білоус, Берлін	1.00
В. Глинянський, Вайртон	1.00
К. Гойда, Вудбрідж	1.00
Д. Голубець, Янґставн	1.00
П. Гула, Шикаґо	1.00
М. Дачкевич, Шикаґо	1.00
І. Дзівак, Філядельфія	1.00
П. Дзюба, Рочестер	1.00
Ю. Дутко, Бруклин	1.00
М. Іваник, Ню Йорк	1.00
І. Іщишин, Бріджпорт	1.00
Б. Зубик, Філядельфія	1.00
Б. Кіцібіда, Торонто	1.00
М. Кіцера, Мейфілд	1.00
П. Когулька, Бруклин	1.00
Р. Кокольський Річмонд Гилл	1.00
В. Костряк, Клівленд	1.00
Е. Костюк, Сиракюз	1.00
І. Кравців, Лонґ Айленд С.	1.00
М. Креср, Сомерсет	1.00
І. Лев, Гіллсайд	1.00
П. Лещишин, Рочестер	1.00
Г. Лозик, Мк Кіс Рокс	1.00
А. Лукіянчук, Балтімор	1.00
Е. Мазяр, Шикаґо	1.00
К. Малахов, Ню Йорк	1.00
М. Мельник, Нювінґтон	1.00
М. Мельникович, Тускон	1.00
А. Орел, Бруклин	
М. Остапчук, Шикаґо	1.00
П. Пельц, Відд. УНС 130	1.00
Т. Подола, Парк Рідж	1.00
Б. Рак, Лонґ Айленд Сіті	1.00
І. Садовий, Найлес	1.00
І. Серединський, Ню Йорк	1.00
Ф. Скібінський, Пібоди	1.00
Т. Скоробогатий, Лодай	1.00
М. Срібняк, Клівленд	1.00
Б. Табачук, Вейн	1.00
А. Тур, Асторія	1.00
Б. Федик, Роззел	1.00
М. Хитра, Елизабет	1.00
В. Чубатий, Кензас Сіті	1.00
П. Шагай, Гартфорд	1.00
С. Шаґала, Філядельфія	1.00
М. Шафран, Боффало	1.00
С. Шількевич, Трентон	1.00
В. Сорочинський, Вінніпеґ	0.75

Сенатська Комісія пропонує зорганізувати Інститут в справах старших осіб

Вашингтон. — Окрема Сенатська Комісія в справах старших осіб пропонує покликати до життя Інститут, який займався б прибутками старших осіб пропонує побільше років. Цей Інститут зібрав би всі дані про те, як живуть старші особи та запропонував би нову програму в ділянці допомоги старшим. Члени Сенатської Комісії заявляють, що становище старших осіб погіршується, хоч час від часу Уряд незначно збільшує пенсії і хоч деякі старші особи мають подвійні пенсії, бо крім пенсії з соціяльного забезпечення мають ще і пенсію від тієї фірми, де вони довший час працювали. Сім республіканських членів Сенатської Комісії склали звіт меншости, в якому заявляють, що „інфляція — це ворог ч. 1." всіх старших людей, які живуть із пенсій. Тільки в цьому одному році особи у віці 65-ох років або старші втратять на купівній силі своїх пенсій більше як 2 більйони дол. Тепер середні прибутки старших осіб у віці понад 65 років виносять менше, як заробітки половини молодших людей.

ЯБЛУНІ ЦВІТУТЬ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„Е, ти любиш говорити компліменти!" А потім додала: „Татко буде сердитися, коли побачить, що ти ломиш галузки. На них мають рости яблука".

А Ігор відповів їй із серйозністю вісімнадцятирічних, яким видається, що лише вони відкривають усі мудрощі: „Не треба постійно думати про прозу — яблука. Треба шукати в житті поезії, такої, як це квітуче гілля".

У кімнату ввійшла Галина й промовила дещо здивовано: „Ти вже приїхав? Ти ж вранці сказав, що в тебе ще будуть якісь додаткові зайняття".

Ігор взяв її за руки: „Зараз після вечері поїдемо всі за місто. Поїдемо подивитися на весну. Яблуні цвітуть".

Галина ще більше здивувалася. „Ти ж казав, що у тебе накопичилася маса справ. Крім того, мені треба зробити закупи в місті..."

Ігор всміхався, ясно всміхався: „Це все може підождати — справи й закупи. Ти краще пригадай собі, що тобі колись сказав один молодий чоловік, який підготовлявся до матури. Тоді, в яблуневому саду, Галочко. Пам'ятаєш"?

В очах Галини зацвіла усмішка: „Ти мав тоді рацію. Так, ми таки поїдемо подивитися, як цвітуть яблуні"...

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

Час до часу до редакції „Свободи" надходять листи з проханням-запитанням, де можна придбати книжку, патефонну платівку і т. п., на які була на шпальтах „Свободи" рецензія, або відгук. Інформуємо: Редакція не може розшукувати таких окремих торговельних адрес, про них звичайно дбають видавці, чи фірми шляхом оголошень у поточній пресі.

Замість квітів на могилу

бл. п. **ЛЮБИ ЗІНКЕВИЧ**

складає 10 долярів на Катедру Українознавства

Мирослава БІГУН-МАНДРУСЯК

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в середу, 1-го травня 1968 року по довгій і важкій недузі відійшов у Вічність, на 69-му році життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і ТАТО

бл. п. ТАРАС ЛОПАТИНСЬКИЙ

ПАРАСТАС в п'ятницю, 3-го травня 1968 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Схід 7-ма вулиця в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 4-го травня 1968 року о год. 10-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а звідтіля по Святій Літургії на Український Цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ЕМІЛІЯ — дружина

ВІРА ТЕРШАКОВЕЦЬ — донька з мужем ОСТАПОМ

КОМІТЕТ ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ в ПІТТСБУРГУ, Па. ділиться з Українським Громадянством сумною вісткою, що 26-го квітня 1968 року відійшов у Вічність на 78-му році життя, полковник Армії УНР та учасник Зимового Походу при штабі генерала Юрія Тютюнника

ІВАН АНДРІЄВИЧ БАБИЧ ДОМБРОВСЬКИЙ

піднесений наказом Уряду Української Народної Республіки в екзилі до ранґи Генерал-Хорунжого, відзначений Хрестом Симона Петлюри та Хрестом Українського Козацтва, довголітній голова Відділу Товариства Прихильників Української Народної Республіки у Піттсбурґу, Па.

НЕХАЙ ЙОМУ ВІЛЬНА ЗЕМЛЯ ВАШИНҐТОНА ПЕРОМ БУДЕ!

Діловий Комітет:

Михайло Корчинський, Михайло Комічак, Юрій Кишакевич

СПОРТ

Редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Гелєнік", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 5-го травня о год. 2.30 по полудні на грищі Айнтрахт Овал в Асторії, Н. Й.

„Чорноморська Січ", Нюарк — „Флаєрс", Балтимор, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в неділю, 5-го травня о год. 2.30 по полудні на грищі „Флаєрс".

— о —

„ТРИЗУБ" — „САЙМОН ПЮРС (БОФФАЛО) 4:0

Філядельфія, 28-го квітня. — Ворота для „Тризуба здобули: Бенітез далекою „бомбою" під поперечку на 17-ій хв.; Меґль із подачі Мендеза на 43-ій хв.; Палета гарною головкою із прецизійної подачі Педри на 70-ій хв., та Бенітез із знаменитої подачі Палети, на 78-ій хв.

Першу півгру „Тризуб" заґрав так слабо, як минулого тижня проти „СК Елізабет". У другій півгрі було вже кілька гарних скоординованих акцій. Палета мав „пеха" і кілька його сильних стрілів відбилося від поперечки. Тарнавський врятував одну грізну ситуацію, кинувшися під ноги двох напасників противника, при чому був контужений. Вражала у грі „Тризуба" не тільки повільність, але теж гра високими неточними подачами і відсутність коротких, приземних точних подач та плянових акцій нападу. В останніх двох змаганнях „Тризуб" грав нижче свойого звичайного рівня. Глядачів 1.000 в тому багато чужинців.

Я. Т.

„ТРИЗУБ" ЖЕРТВУЄ НА УКРАЇНСЬКУ КАТЕДРУ У ГАРВАРДІ

Загальні Збори Корпорації „Юкрейнісн Нешенелс", які відбулися 26-го квітня, ухвалили пожертву на Фонд Української Катедри в Гарвардському Університеті в сумі 200 дол. Тут варто пригадати, що голова Ради Директорів цієї Корпорації, І. Мазепа та його спільник у підприємстві (ланцюг ляндроматів) інж. Медуха (бувший менаджер „Тризуба", що під його проводом „Тризуб" здобув перший чемпіонат ЗСА) зложили недавно на Фонд цієї Катедри 1.000 дол. Вищезгадані Збори вибрали нову Дирекцію Корпорації у числі 25 осіб. У наступному тижні Дирекція „Юкрейнісн Нешенелс" вибере з-поміж себе нову Управу „Тризуба".

Я. Т.

— о —

ОДНОРІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ БРІДЖОВОГО КЛЮБУ УНДОМУ В НЮ ЙОРКУ

Від квітня 1967 року до кінця березня 1968 року Бріджовий Клюб улаштував 9 змагань повторних гор (duplicate bridge). В тому часі 33 бріджисти змагалися за мистецтво вечора. Однак не всі розіграли однакову кількість гор, тому в табелі найкращих бриджистів подаємо пересічну найкращих осягів із найменше чотирох змагань.

		% точок
1.	М. Тарапацький	62.02
2.	З. Гловяк	60.46
3.	М. Дзядів	59.83
4.	Я. Ковалишин	57.07
5.	О. Гентиш	53.17
6.	М. Приплесь	53.15
7.	М. Лаба	52.01
8.	М. Яворський	51.39
9.	С. Шуган	51.27
10.	І. Крупський	51.21
11.	В. Рудакевич	51.12
12.	В. Шерей	48.88
13.	І. Решетуха	48.20
14.	Е. В. Федоренко	47.15
15.	І. Ямрозик	46.54
16.	Я. Цетенко	46.20
17.	М. Коваль	45.73

Чотири перші в табелі це найповажніші конкуренти, та не можна недоцінювати спроможности всіх інших бриджистів, включно до 17-го місця.

В суботу, 27-го квітня відбулися чергові змагання повторних гор бріджа, в яких взяло участь 20 бріджистів. Змагання розіграно при 5 столиках за системою Говеля з таким вислідом:

		точок
1.	З. Гловяк — В. Шерей	45
2.	М. Тарапацький — М. Дзядів	44½
3.	Ю. Артимишин — Є. Стахів	42½
4.	Я. Ковалишин — М. Приплесь	39.0
5.	М. Яворський — А. Луцький	38½
6.	М. Лаба — І. Решетуха	37
7.	пані О. Гентиш — М. Венгринович	34
8.	І. Крупський — І. Ямрозик	31
9.	Ю. Дзундза — М. Коваль	27½
10.	Я. Цетенко — В. Рудакевич	21

Слідуючі змагання відбудуться в суботу 4 травня. Літом відбуватимуться змагання на Союзівці.

М. Яворський

— о —

„КИЇВ" РОЧЕСТЕР ПОЧАВ НОВИЙ ЗЕСОН

21-го квітня розпочався весняний сезон копаного м'яча в Рочестері. Дружина „Київ" при Осередку СУМА розіграла змагання зі сильною дружиною „Ранджерс А". Змагання ці „Київ" програв 3:0 тільки тому, що пороблено непотрібні зміни в складі дружини. Лівокриловий Д. Когут грав на обороні, а помічники Барабан та бразилієць Ізраель в нападі. Щойно після половини, коли всі грачі були на своїх місцях, „Київ" почав наступи, але брак стрілів по воротах противника не дозволив на кращий вислід змагань. В нападі відчувається дуже брак А. Слука (відійшов до війська) та Б. Процика (відійшов до професійної „Лянсерс").

28-го квітня „Київ" стрінувся з дружиною мадярів „Гунґерієнс-Амерікен". Змагання були нерішені 1:1. „Київ" заграв ці змагання добре, передовсім зади вив'язалися добре. Напад був заповільний, не вертався по м'яч, а витворена порожнеча по середині площі дозволяли мадярам частіше здобувати м'яч й атакувати ворота „Києва". Воротар „Києва" німець К. Геральд був все на місці і не дозволив мадярам здобути перемогу.

Теперішний склад „Києва": К. Геральд, В. Компанієць, С. Король, М. Когут (капітан), А. Саке, Ізраель, В. Ільчишин, Д. Тимченко, В. Латюк, В. Заводецький, Д. Когут, А. Барабан, О. Слук, П. Процик.

М. М.

ВІДБУЛИСЯ КВАРТАЛЬНІ ЗБОРИ УСТ „Ч. СІЧІ"

Минулої п'ятниці 26 квітня у власному домі при Сендфорд Евеню в Нюарку відбулися квартальні Збори УСТ „Ч. Січ".

Збори відкрив і ними проводив голова господарської секції п. Ю. Гельбіґ. Після відчитання кількох важливих точок статуту Т-ва та їх пояснень, запропонованого порядку дня і його прийняття, Збори вислухали звітів Управи, що їх представили членству: Ю. Гельбіґ — голова госп. секції, Б. Шараневич — фінансовий реф., І. Ориняк — книговод, О. Твардовський - голова спортової секції, та Контрольна Комісія.

В звітовому часі Управа госп. секції відбула сім, а Управа спорт. секції вісім сходин, на яких пляновано працю та діяльність Т-ва. Наладнано справну адміністрацію фінансового сектора, введено більш точну систему контролі прибутків бари. Сплачено $600 старих довгів. Загальний прихід з бари становив $13.925, розхід — $11.058, чистий прибуток $2.867.

Звіт Контрольної Комісії подав її голова проф. Б. Стефанович, а підтвердили в окремих виступах її члени: І. Атаманець і Ю. Іванків. Контрольна Комісія, провірила діловодство Управи і фінансові книги з усіми прилогами, на підставі чого одноголосно ствердила, що знайшла все в порядку. Контрольна Комісія дала Управі найбільше признання за пророблену працю, особливо книговодові п. І. Оринякові за безкорисне і надзвичайно взірцеве ведення фінансових книг.

Згідно зі звітом спортової секції в першому квартялі продовжувалася жива активність в ланках: футбольній (4 дружини), відбиванковій (3 дружини), шаховій і відновлених: кошівковій і настільного тенісу. Інж. Л Блонарович шахіст „Ч. Січі" здобув звання чемпіона СУАСТ-Схід, чоловіча відбиванкова дружина здобула чашу американського турніру в Лівінґстоні, Н. Дж. Прийнято пропозиції щодо дальших плянів відновлення новонабутої посілости: городу і дому. Після дискусії та повідомлення членів про розв'язання Будівельного Комітету, що створився в 1966 році, збори вибрали Комітет Віднови дому „Ч. Січі" в складі: Б. Стебельський, Р. Бойко, І. Вислоцький, д-р І. Ярош, І. Хамуляк, Т. Джус, д-р В. Вірщук, д-р Б. Шебунчак, М. Н. Бойчук, П. Гарматій і І. Пелеиський.

„Жива Газета УСТ „Ч. Січ"

В п'ятницю 17 травня в домівці Т-вя при Сендфорд Евеню (год. 8-ма) відбудеться чергова цікава імпреза УСТ „Ч. Січ", якою буде „Жива Газета". В цій першій „Живій Газеті" візьмуть участь: д-р В. Вірщук — РФК, д-р Б. Шебунчак — Український Олімпійський Рух, О. Твардовський — Спорт в Україні, Л. Луценко висвітлить фільм про Олімпіяду в Токіо, Японія.

О. Твардовський

КОНЦЕРТ СУМІВСЬКОЇ МОЛОДІ

Ню Йорк. — Традиційний щорічний Вечір музики, слова і танку, здійснений мистецькими гуртками Осередку СУМА у Ню Йорку, відбудеться у неділю 5 травня, о 5.30 вечора в „Джуніор гай-скул" на авеню Б. Виступлять: ансамбль бандуристок, дівочий хор, танцювальний ансамбль, молодша танц. група, деклятатори; будуть також сольові точки. Оркестра Богдана Гірняка.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 4-го ТРАВНЯ 1968 р.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. Дж. Квартальні збори Т-ва Запор. Січ — 234 Відд. о год. 8-ій веч. в УНДомі. — І. Іваник, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва Б. Хмельницького — 158 Відд. о год. 8-ій веч. в УНДомі при 216-218 Grand St. Управа просить вирівняти залеглі вкладки і розмети за померших членів найдалі до 25 кожного місяця. — Ю. Сокол, пред., М. Кіт, рек. секр.

СУБОТА, 11-го ТРАВНЯ 1968 р.

ГАМТРАМК, Міш. Місячні збори Т-ва М. Шашкевича — 94 Відд. о год. 6-ій веч. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Ґрилінґ вул. Проситься всіх прибути на час. — М. Бориськевич, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 5991. Айві — призвісткою зла!

— Я сказав їм все, затинався Зукофф. — Дуже добре, — відповів Томбу. — Але я маю вам щось сказати...

— Жахливі численні речі сталися після того, як ця жінка прибула...

— Пантера заатакувала село... Слони знищили нам урожай! — виправдуючи зітхав Томбу. — Ця дівчина була призвісткою зла. І треба було зарадити рішучими засобами.